

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศนับตั้งแต่เริ่มแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับแรก เมื่อ พ.ศ. 2504 เป็นต้นมาจนถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) นั้นมุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นสำคัญ ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาคนเป็นพิเศษ โดยกำหนดให้คนเป็นศูนย์กลาง การพัฒนาท่ามกลางความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีและการสื่อสารที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว และส่งผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงชีวิต สังคม และสิ่งแวดล้อมทั่วโลกอย่างเช่นในปัจจุบันนี้ การศึกษาจะเป็นกระบวนการพัฒนาคนที่สำคัญ การจัดการศึกษาที่มีคุณภาพจะเอื้อต่อการพัฒนาศักยภาพและความสามารถ ตลอดจนคุณลักษณะต่าง ๆ ของคนที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต การที่สังคมปัจจุบันกลายเป็นยุคข่าวสารเทคโนโลยี ทำให้องค์ความรู้และความเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา การนำประสบการณ์ที่เกิดขึ้นและมีอยู่มาถ่ายทอดหรือบอกให้นักเรียนนั้น ไม่สามารถพัฒนานักเรียนให้มีการเรียนรู้ การค้นคว้าศึกษาด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต หรือทำให้นักเรียนเป็นบุคคลที่ใฝ่รู้ใฝ่เรียน สามารถนำประสบการณ์ที่ได้รับมาฝึกปฏิบัติ ใช้ความรู้แก้ปัญหาการประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิตของตนเอง ครอบครัว และชุมชนได้ ชีวิตความเป็นอยู่ที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นรวมถึงการแข่งขันกันมากขึ้น และความต้องการข้อมูลเพื่อการตัดสินใจต้องรวดเร็วถูกต้อง สิ่งที่สำคัญที่ผู้เรียนต้องมีคือทักษะภาษาที่สามารถ สื่อสารกับคนส่วนใหญ่ให้เข้าใจและใช้ศึกษาหาความรู้ ภาษาไทยนับว่าเป็นภาษาที่มีความสำคัญที่สุดสำหรับคนไทยทุกคน เพราะนอกจากจะเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารแล้วยังเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นภาษาประจำชาติ เป็นความมั่นคงของชาติ และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าที่บรรพบุรุษได้สร้างไว้เพื่อเป็นเครื่องแสดงว่าชาติไทยเราเป็นชาติที่ยิ่งใหญ่ และมีวัฒนธรรมมาตั้งแต่ครั้งโบราณกาล ดังนั้นจึงจำเป็นต้องพัฒนาการเรียนการสอนด้านทักษะภาษาไทยให้ทันสมัย รวมทั้งจัดการเรียนการสอนโดยใช้ข้อมูลข่าวสารที่หลากหลายมาประยุกต์ให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนได้มากที่สุด

หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้กำหนดความมุ่งหมายจุดประสงค์และลักษณะกิจกรรมสำคัญที่นักเรียนจะต้องฝึกฝนเพื่อให้เกิดทักษะทาง

ภาษาทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยมีครูเป็นผู้รับผิดชอบจัดกิจกรรมหรือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารและเป็นเครื่องมือการเรียนรู้อย่างคล่องแคล่วเหมาะสมกับระดับชั้นเรียน ข้อควรคำนึงถึงสำหรับการจัดประสบการณ์มีดังนี้

- 1) ฝึกการใช้ภาษาโดยการปฏิบัติจริง
- 2) ใช้เวลาในการฝึกเพียงพอและอย่างต่อเนื่อง
- 3) ฝึกโดยใช้กิจกรรม เกม แบบฝึกที่สัมพันธ์กับพื้นฐานประสบการณ์ของผู้เรียนโดยลำดับจากง่ายไปหายาก
- 4) เนื้อหาที่ใช้ในการฝึกที่สามารถถ่ายโยงการเรียนรู้ภาษาได้ง่าย ได้แก่ เรื่องใกล้ตัวหรือ เรื่องที่ผู้เรียนมีประสบการณ์ตรงในชีวิต
- 5) การใช้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวิธีการที่เหมาะสมโดยให้เด็กรู้จุดบกพร่องของตนเอง กระตุ้นให้สนใจแก้ไขและรู้สึกภูมิใจที่สามารถพัฒนาตนเองได้

วิธีการหนึ่งที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสประยุกต์ใช้ความคิดเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ภาษา ความสามารถ ทักษะต่าง ๆ หลายด้านในเวลาเดียวกัน สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตและการใช้ผลการเรียนรู้จากกลุ่มประสบการณ์ทั้งหลาย คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนแบบบูรณาการ ซึ่งเป็นวิธีการที่จะปฏิรูประบบการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องของโลกรอบตัว การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการจะช่วยให้ทั้งครูและนักเรียนเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนเข้ากับชีวิตจริงได้ ห้องเรียนจึงเปรียบเสมือนหน้าต่างของโลก การเรียนเรื่องใด ๆ หรือวิชาใด ๆ แบบแยกกันเป็นส่วน ๆ หรือในลักษณะที่มีความสัมพันธ์กันน้อยมาก จะเปลี่ยนมาเป็นการมุ่งเน้นการเรียนรู้ให้เกิดความรู้ความเข้าใจการแก้ปัญหาและการค้นพบสิ่งใหม่ ๆ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยความกระตือรือร้น การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการจะช่วยให้เกิดความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างแนวคิด หรือความคิดรวบยอดในศาสตร์ต่าง ๆ เช่น ถ้าครูจัดหน่วยการเรียนการสอนให้นักเรียนเรื่อง "ฤดูกาลเก็บเกี่ยว" นักเรียนควรจะได้อ่านหาความรู้จากเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องฤดูเก็บเกี่ยว โดยศึกษาในเรื่อง ซึ่งเป็นประสบการณ์ใกล้ตัวนักเรียนที่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์หรือในส่วนของวิชาสังคมศึกษาก็อาจมีการสนทนาอภิปรายถึงวัฒนธรรมประเพณี และการเฉลิมฉลองในเทศกาลของฤดูกาลเก็บเกี่ยว รวมทั้งอาชีพของครอบครัวและชุมชนของนักเรียน (ในระดับประถมศึกษาวิชาทั้ง 2 นี้ จัดอยู่ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต) ในขณะที่เดียวกันกิจกรรมทางด้านภาษาจะช่วยพัฒนาทักษะและกระบวนการทางภาษา โดยเด็กจะได้ฟังและอภิปรายเรื่องเกี่ยวกับฤดูกาล

เก็บเกี่ยว เรียนรู้ตัวอักษรและคำศัพท์ต่าง ๆ อาจจากการเล่นเกม หรือทำโครงการ การอ่านหนังสือต่าง ๆ จะช่วยให้รู้เรื่องเกี่ยวกับวิธีการเก็บเกี่ยว เด็กสามารถที่จะเขียนเรื่องด้วยตนเอง จัดทำเป็นหนังสือเด็ก นักเรียนอาจเขียนเรื่องโดยมีตัวเองอยู่ในเรื่องด้วย ทำเป็นหนังสือเก็บไว้ในห้องสมุด ครูจะสามารถรู้ถึงพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กจากกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ ในด้านกิจกรรมศิลปะ ดนตรี การแสดง (ซึ่งเป็นเนื้อหาสาระในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย) นักเรียนอาจจัดกิจกรรมอภิปราย ร้องเพลง ค้นคว้าศึกษาศิลปะ วาดภาพการแสดงละครหรือบทบาทสมมุติ ซึ่งการแสดงนอกจากจะเป็นสิ่งที่เด็กชอบแล้ว ยังช่วยให้เข้าใจตัวละครและเหตุการณ์ต่าง ๆ ในด้านกิจกรรมทางการเกษตร (กลุ่มการทำงานพื้นฐานอาชีพ) นักเรียนฝึกปฏิบัติจริงโดยการปลูกพืช ผักสวนครัว เป็นต้น John Dewey นักคิดทางการศึกษาที่มีชื่อเสียง (1933 อ้างใน กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2539, หน้า 3) มีความเชื่อว่า เราสามารถเชื่อมโยงความคิดรวบยอดของวิชาต่าง ๆ ที่มีในหลักสูตรได้อย่างน้อย 2 วิชาขึ้นไป และด้วยวิธีการเชื่อมโยงจะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถนำประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับการเรียนการสอนไปประยุกต์ใช้ได้ สถานการณ์ใหม่ ๆ หรือเรื่องที่จะเรียนรู้ต่อไป

การพัฒนาหน่วยบูรณาการทางการสอนแบบใช้ภาษาไทยเป็นแกน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถือว่าเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยวางพื้นฐานทางภาษา เพื่อเสริมสร้างทักษะสำคัญในการเรียนการสอน ซึ่งในระดับประถมศึกษาประสบปัญหาในเรื่องนี้มานาน ทั้งที่ผู้บริหารการศึกษา นักวิชาการ พยายามเร่งรัดปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยกันมาทุกยุคทุกสมัย โดยจัดให้มีการอบรมครูผู้สอนวิชาภาษาไทย การนิเทศการสอนและอื่น ๆ อีกมากเพื่อมุ่งเน้นทักษะทางภาษาไทย อันเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ทั้งปวง เหตุผลของการเร่งรัดมีหลายประการ เช่น

1. คุณภาพของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่ได้ทราบจากผลการวิจัยและการวิพากษ์วิจารณ์จากสื่อมวลชน มักเกี่ยวกับเรื่องทักษะทางภาษา (อ่านออก เขียนได้) เป็นเรื่องสำคัญ
2. การกระจายวิชาสอนในระดับประถมศึกษาเฉพาะชั้นแรก ๆ ย่อมเกิดความเสียหายแก่การเรียนการสอนมากกว่าผลดี เช่น การเน้นหนักการท่องจำเนื้อหาวิชา หรือเรียนเพื่อให้สอบได้ ย่อมขัดต่อการเรียนรู้ของวัยประถมศึกษาที่มุ่งวิชามากกว่าการเล็งเห็นคุณค่าของภาษาไทย การที่วิชาต่าง ๆ ไม่เชื่อมต่อกัน ไม่สัมพันธ์กัน จึงเกิดความล้มเหลวเป็นส่วนใหญ่

จากการที่กล่าวมาแล้วทั้งสองประเด็น อาจเกิดจากทั้งหลักสูตรและวิธีสอนที่ไม่มีจุดรวมในการเน้นในแต่ละช่วงชั้น หน่วยบูรณาการทางการสอนแบบใช้ภาษาไทยเป็นแกนน่าจะแก้ปัญหานี้ได้

หลักสูตรประถมศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดขึ้นนั้น ใช้สำหรับนักเรียนทั้งพื้นราบและนักเรียนชาวเขา แต่เนื่องจากนักเรียนที่เป็นชาวเขานั้นมีความแตกต่างจากนักเรียนพื้นราบทั้งทางด้านภาษา วัฒนธรรม ภูมิภาวะ สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ดังนั้นเมื่อเด็กวัย 6-12 ปี เข้าสู่ระบบโรงเรียนทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารในการใช้ภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติ และมีผลกระทบต่อคุณภาพการจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาของนักเรียนชาวเขาเผ่าต่าง ๆ เช่น ม้ง ไทยใหญ่ อีเก้อ ฯลฯ ซึ่งมีระบบคำ และไวยากรณ์แตกต่างจากภาษาไทยกลาง การที่เด็กพูดภาษาไทยไม่ได้ และไม่รู้หนังสือมีผลให้เด็กเรียนภาษาด้วยความยุ่งยากใจ ปรับตัวได้ยากและมีอัตราการตกซ้ำชั้นสูง ซึ่งส่งผลกระทบต่อการพัฒนาการศึกษา คือผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งเป้าหมายไว้ (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่, 2539, หน้า 3) และจากการวิจัยของ สมศักดิ์ ตาไชย (2523) พบว่า นักเรียนชาวเขามีปัญหาในการเรียนภาษาไทยด้านการพูดไม่ชัด อ่านและเขียนได้ช้า ครูและนักเรียนสื่อความหมายกันไม่ได้ และไม่เข้าใจภาษาไทย ดังนั้นการส่งเสริมให้เด็กนักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาไทยกลางมากขึ้น เพื่อช่วยให้เกิดความคุ้นเคยกับภาษาที่เรียนใหม่ สามารถเข้าใจและใช้ภาษาไทยกลางได้อย่างถูกต้องมากขึ้น จะมีผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย การพัฒนาแผนการสอนแบบบูรณาการโดยใช้ภาษาไทยเป็นแกนย่อมมุ่งประโยชน์แก่เด็กนักเรียนและครูผู้สอนกล่าวคือ เพื่อสนองความต้องการของหลักสูตร และความจำเป็นที่จะต้องย้ำและเน้นทักษะทางภาษาให้มากพอ เพราะทั้งทักษะทางภาษานอกจากจะเป็นพื้นฐานแห่งการเรียนรู้กลุ่มประสบการณ์อื่น ๆ ทั้งปวงแล้ว ยังเป็นพื้นฐานทางสังคมของผู้เรียนอย่างดีและยังส่งผลให้ผู้เรียนได้ใช้ประโยชน์และเล็งเห็นคุณค่าของภาษาไทยได้ดี นอกจากนี้ผู้เรียนยังมีโอกาสในการสร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยงความรู้ ความคิด ที่ได้จากทั้งในและนอกห้องเรียน มีโอกาสทำงานร่วมกัน และเปลี่ยนแปลงปรับปรุงความรู้ความเข้าใจแนวคิดต่าง ๆ ให้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น และมีโอกาสกำหนดเรื่องที่จะเรียน ส่วนผู้สอนจะเป็นฝ่ายส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้เรียนทำกิจกรรมและโครงการต่าง ๆ จัดประสบการณ์ และส่งเสริมบรรยากาศในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงแนวคิดจากแหล่งวิทยการต่าง ๆ ไม่ว่าจะจากผู้เรียนด้วยกัน ระหว่างเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ที่เรียน ผู้สอนเองจะสามารถทบทวน ตรวจสอบการสอนของตนเอง สามารถประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตร แสวงหาแนวทางใหม่ ๆ ในการจัดการเรียนการสอนได้เช่นกัน

โรงเรียนเจ้าพ่อหลวงอุปถัมภ์ 7 เป็นโรงเรียนขนาดกลาง มีนักเรียน จำนวน 405 คน ทุกคนใช้ภาษาม้งในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันจึงมีปัญหาเรื่อง การฟัง การพูด การอ่าน

การเขียน และการคิดมากกว่าโรงเรียนระดับประถมศึกษาทั่วไป จากการสังเกตพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่จะใช้เวลาเรียนวิชาภาษาไทยเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น เมื่อออกจากห้องเรียนแล้ว นักเรียนก็จะใช้ภาษาท้องถิ่น (ภาษาม้ง) ในการติดต่อสื่อสารกันตามเดิม การเรียนหนังสือภาษาไทยจะใช้เฉพาะช่วงเวลาที่ครูสอนเมื่อโรงเรียนเลิกแล้ว นักเรียนส่วนใหญ่จะวางหนังสือไว้ในโต๊ะที่โรงเรียนการบ้านก็มักจะทำที่โรงเรียน ตอนพักช่วงเวลาบ่ายหรือในเช้าวันรุ่งขึ้นก่อนเข้าเรียน การที่นักเรียนเรียนภาษาไทยอย่างไม่เต็มที่นั้น ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ที่สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดวางไว้อคือ ร้อยละ 60.00 แต่โรงเรียนเจ้าพ่อหลวงอุปถัมภ์ 7 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพียงร้อยละ 52.00 เท่านั้น และเมื่อเปรียบเทียบระดับกลุ่ม โรงเรียน จำนวน 7 โรงเรียน จะมีคะแนนอยู่ในอันดับที่ 6 อัตราการตกซ้ำชั้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษาที่ผ่านมา มีอัตราสูงถึงร้อยละ 3.0 ด้วยเหตุนี้ครูผู้สอนต้องใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลายมากกว่าการสอนนักเรียนที่อยู่ในพื้นที่ราบอย่างมากมาย

การพัฒนาแผนการสอนแบบบูรณาการโดยใช้ภาษาไทยเป็นแกน นับว่าเป็นแนวทางหนึ่งในการแก้ปัญหาการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาที่เป็นชาวเขา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการเป็นการวางพื้นฐานที่สำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการที่สมดุล เนื่องจากประสบการณ์ที่มีบูรณาการในโรงเรียนจะทำให้เด็กดำเนินชีวิตในสังคมที่เป็นจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ (เสริมศรี ไชยศร, 2528, หน้า 8) ปกติแล้วจะมีการจัดหลักสูตรแบบบูรณาการในระดับประถมศึกษา เนื่องจากครูผู้สอนมักรับผิดชอบสอนทุกกลุ่มประสบการณ์รวมทั้งเป็นครูประจำชั้นอยู่แล้ว การสอนแบบบูรณาการนี้เป็นการบูรณาการเนื้อหาและกิจกรรมที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กลุ่มการเรียนรู้พื้นฐานอาชีพ โดยใช้ภาษาไทยเป็นแกน และผู้สอนจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ความเข้าใจหลักสูตรโดยศึกษาเนื้อหาของหลักสูตร จุดประสงค์ของวิชาหลักและวิชารองที่จะมาบูรณาการวางแผนการสอน ดำเนินงานตามแผน ตลอดจนการประเมินผลการดำเนินงาน ปรับปรุงพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการสอนอย่างสูงสุด ดังนั้นการสอนแบบบูรณาการโดยใช้ภาษาไทยเป็นแกนนับว่าเป็นวิธีการทำทนายและมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ที่ชัดเจนของนักเรียน

จากแนวคิดต่าง ๆ ดังที่กล่าวมา ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะสร้างหน่วยการเรียนการสอนแบบบูรณาการโดยใช้ภาษาไทยเป็นแกนสำหรับนักเรียนที่เป็นชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อันเป็นแนวทางพัฒนารูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการสอนแบบบูรณาการต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อพัฒนาแผนการสอนแบบบูรณาการที่ใช้กลุ่มทักษะภาษาไทยเป็นแกน สำหรับนักเรียนชาวเขาในระดับประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการใช้แผนการสอนแบบบูรณาการ
3. เพื่อศึกษาปัญหาในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประชากรที่ใช้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพ่อหลวงอุปถัมภ์ 7 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543
2. เนื้อหา เนื้อหาที่ผู้ศึกษานำมาใช้ในการสอนแบบบูรณาการเป็นเนื้อหาในกลุ่มทักษะภาษาไทย กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กลุ่มการทำงานพื้นฐานอาชีพ นำมาบูรณาการโดยใช้กลุ่มทักษะภาษาไทยเป็นแกน แบ่งเป็นหน่วยการสอน 5 หน่วย
3. เวลาที่ใช้ในการวิจัย ใช้เวลาในการสอน 300 คาบ คาบละ 20 นาที ภาคเรียนที่ 1 รวมเวลาที่ใช้ในการดำเนินการทดลองสอน 5 สัปดาห์

นิยามศัพท์เฉพาะ

แผนการสอนแบบบูรณาการ หมายถึง แผนการสอนที่มีการผสมผสานเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนใน 4 กลุ่มวิชา ได้แก่ ทักษะภาษาไทย กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยและกลุ่มการทำงานพื้นฐานอาชีพ โดยใช้ภาษาไทยเป็นแกน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระของกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องตามที่กำหนดไว้เป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ของแผนการสอนซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉพาะวิชาหลังจากเรียนจบแล้ว

นักเรียนชาวเขา หมายถึง นักเรียนชาวเผ่าม้ง ของโรงเรียนเจ้าพ่อหลวงอุปถัมภ์ 7 ซึ่งเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการ หมายถึง ปัญหาที่เกิดจากการใช้แผนการสอนแบบบูรณาการที่เกี่ยวข้องกับตัวครู นักเรียน เนื้อหา และสื่อการเรียนการสอน

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ได้ตัวอย่างแผนการสอนแบบบูรณาการที่ใช้ทักษะภาษาไทยเป็นแกน
2. เป็นแนวทางการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนแบบบูรณาการที่ใช้ทักษะภาษาไทยเป็นแกน
3. ทราบปัญหาสำหรับพิจารณาปรับปรุงการสอนแบบบูรณาการ

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Chiang Mai University